

ČAJ

Pro chvíle pohody

ČERVEN 2011

Časopis Autorů Jičínska

Lipový květ

Když rozkvetou lípy,
včelou jsem být chtěla,
Abych se v těch květech
celá vyválela.

Když rozkvetou lípy,
včelami jen hučí,
To se v každém květu
včela válet učí.

**Vítězslava
Felcmanová**

57

Vážení čtenáři,

máme tady červen a s ním i teplo a rozkvetlé louky, na lípách si včely uspořádaly mejdan, jak nám o tom píše v úvodní básni **„LIPOVÝ KVĚT“** host dnešního ČAJe **VÍTĚZSLAVA FELCMANOVÁ**, která mě oslovila svojí tvorbou na letošní Řehečské slepici. Pracuje jako lékárnice a duši léčí svojí poezií (str. 4-6), ale také se věnuje keramice.

V červnovém rozhovoru jsem rozmlouval s **VÁCLAVEM TESLÍKEM**, básníkem, zemědělcem, ale především tvůrčím člověkem, který v rozhovoru přiznává **„Básníci nejsou přecitlivělí pitomci, jsou to normální lidé“** (viz str. 7-8). Václavova tvorba je prezentována úvahou **„NÁŠ ÚDĚL“** (str.8) a novou poezií (str.9).

A do čísla 57 se vešly ještě dvě povídky našich členek, a to **ZLATY ZÁKOUTSKÉ** o zkušenostech babičky s malou vnučkou – **„MOMENTKY ZE SAMOTY“** (str. 10) a úspěšná povídka z Řehečské slepice 2011 **ILONY PLUHAŘOVÉ „CESTA KE SVĚTOVÉMU TITULU“** (str. 11-12).

Příští měsíc, ač začínají prázdniny, ČAJ opět vyjde, tentokrát s anketní letní otázkou a materiálem o soboteckém rodákovi Václavu Šolcovi, kterého si připomeneme vzhledem k jeho výročí.

Takže užívejte si sluníčka a léta

Váš Václav Franc

ČAJ pro chvíle pohody

č.57 , červen 2011, ročník X

Vydáno 5. června 2011 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Grafická úprava titulní strany Jozef dŘevník Borovský

Interní tiskovina LISu

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!

HOST ČAJE:

Vítězslava Felcmanová

Narodila jsem se v roce 1962 v Karlových Varech. Od svých čtrnácti let však žiji v Praze. Od dětství jsem neustále obklopena knihami, ráda čtu všechno, co mi přijde pod ruku. Mé literární pokusy začaly velice brzy.

Pracuji v lékárně v Psychiatrické léčebně v Bohnicích, kde jsem také začala publikovat své verše v časopisu pro zaměstnance. Chtěla jsem si ověřit kvalitu svých textů a tak jsem zhudebnila jednu báseň a zúčastnila autorské písňové soutěže Růže od Casanovy v Duchcově. Získala jsem první místo za píseň Soubor v parku, podle slov jednoho z porotců právě hlavně za text. Byla to ode mne drzost, bez patřičného hudebního vzdělání, měla jsem ohromnou radost.

V próze teprve začínám, ale vypadá to, že jedna z mých povídek dojde také úspěchu. Soutěž zatím probíhá, tak nemohu upřesnit o jakou jde.

Kromě psaní se věnuji také keramice, s přáteli z keramické dílny občas vystavujeme své práce v galerii U lékárníka.

Vzhledem k tomu, že se mé dvě děti pomalu staví na vlastní nohy, mám více času na svou práci a tak si možná splním i celoživotní sen: jednou bych chtěla napsat napínavou tlustou knihu ...

O zlatavé žluté blatouchů

Chtěla bych míti na rouchu
Zlatavou žlutou blatouchů...

Vždycky když jaro začíná
Rozkveté hrdá květina
Pravidelně rok od roku
Jak zlatý závoj potoků

Rostlina samá záhada
Ve váze záhy uvadá
Za její krásou musíš jít
Pokorně se jí poklonit

A proto šeptám do ticha:
Kdo mi tu barvu namíchá?
Chtěla bych míti na rouchu
Právě tu barvu blatouchů...

Tulipán

Tulipán se krásně bělá
Jako křídla od anděla
Jako sníh co venku taje
Jako holubice z ráje

Je to krása pomíjivá
Přece protože je živá!
Jak ji tedy navždy zachovat?
Do obrazů začarovat?

Pár zoufalců boj svůj vzdalo
Barvy, štětce, všechno málo
I já s nimi v řadě stojím
Já se o tu krásu bojím...

Čarodějka: zaříkávám
Zahradnice: vodu dávám
Básnířka: slovy se kořím
Hrnčířka: jí z hlíny stvořím

Růže

Tak jako trny od růží
Dostanu se ti pod kůži
A nepřestanu teprve
Až se ti vleju do krve

Tak jako jedy od štíra
Tak jako pardál Baghíra
Já nezraňuji poprvé
Ostnem a zuby do krve

A pak z ran jako od meče
Horký rudý proud poteče
A léčit rány pomůže
Jen pohlazení od růže

Lipový květ

Když rozkvetou lípy, včelou jsem být chtěla,
Abych se v těch květech celá vyválela.
Když rozkvetou lípy, včelami jen hučí,
To se v každém květu včela válet učí.

Souboj v parku

Staleté stromy jak nevěsty bílé
v krajkovém závoji jsou rozmařilé
A celý park halí háv z mlhoviny,
růžové červánky, modravé stíny.

V jiskřivém sněhu jen tu a tam stopy,
snad že si z havrana havran smích tropí.
A náhle o vlásek unikne smrti –
to koňská kopyta led v cestě drtí.

Kočáry přijely sem v přísném sledu,
podkovy rozbily zrcadla z ledu,
v nastalém tichu jen frkání koní
a havran havrana s krákáním honí.

V oparu nachové slunce se stydí
a velmi pobledlé jsou tváře lidí.
Poslední úklony, poslední slova –
zapláče milenka, či mladá vdova?

Dva muži odhodí do sněhu pláště,
oči jsou vášnivé a plné záště,
svědkové opodál chvějí se mrazem,
čekají či krev teď vyprýstí na zem.

Jen vítěz odjede kočárem domů,
ten druhý zůstane pod klenbou
stromů,

jeho mrtvé oči přikryjí brvy -
Hanba a urážka smývá se krví ...

Posedlost pisatelky psaníček

Co na to společenský znalec,
Kárá mě, nebo drží palec?
Neb oči v sloup a úpí tiše:
Probůh! Ta ženská zase píše!

Avšak já navždy zatracená,
navěky budu smutná žena,
nenajdu-li pak více síly
vášnivě popsat papír bílý!

Celý svět a též vůni dalek
chtěla bych nacpat do obálek,
přibalit moudro pivní pěny,
nalípnout známku správné ceny,

adresa? Ach, vždyť každý čeká
na své psaníčko od člověka!
Čtete, ach čtete, lidé milí,
vždyť já mám ještě dosti síly!

Sonet pro Vás...

Snad je to tak velká vina,
že mi teď nach barví líce,
píši Vám, (co mohu více?)
Jako Táňa z Oněgina.

Tolik bych Vám říci chtěla,
tolik slov krásnějších květů,
vložit do svého sonetu
(snad se Vám zdám příliš smělá?)

Proč je znělka velmi krátká?
sotva pootevřu vrátka
do zahrady zakázané

poslední už řádek píše.
Stačím ještě dodat tiše:
Jste má tajná láska, pane...

O hvězdách

Nebe nám posílá hvězdičky z křišťálu,
bílo je také však u mámy na válu,
a jak se maminka nad těstem nakloní,
za chvíli hvězdičky vanilkou zavoní,
pak hvězdy v očích má holčička copatá
když stromek zazáří hvězdami ze zlata.

O hlíně

Netřeba příliš plýtvat slovy
když pilné ruce hrnčířovy
laskají hlínu zhedvábnělou
vkládajíc do ní duši celou.

Jak prosté, vždyť jen kruh se točí,
hrnčíř zálibně mhouří oči
a prsty jak dotykem vánku
roztančí v kole tělo džbánku.

Tak hrouda hlíny v malé chvíli
mění se ve tvar ušlechtilý.
Brání se, brání a v tom boji
však se svou silou neobstojí.

Posvátná chvíle pro člověka,
na ten okamžik s úctou čeká
a jako kalich tulipánu
rozkvetlo v dlaních břicho džbánu.

Není to dílo čaroděje,
to se jen vroucí srdce chvěje
a kouzlo? to je lidská dřina.
A tou ožívá chladná hlína.
O víně

Kolik slov řečeno o víně,
O slunci, o půdě, o hlíně
A písni
A kolik radosti ukrývá
Réva chutná a poctivá
Jsme přísní
A kolik hroznů ztracených
Kolik zákeřných škůdců v nich
A plísni
A podle legendy staleté
Slunko, co ve víně zakleté
Se tísni

A pak žár pece ještě zbývá,
džbány jak zvony rozezpívá,
písni, jež zní už stovky roků,
hrnčíř jí přidal další sloku.

„Básníci nejsou precitlivělí pitomci, jsou to normální lidé“

ROZHOVOR S VÁCLAVEM TESLÍKEM

-Tento rozhovor probíhá v březnu, ačkoliv vyjde v červnu, ale pořád se jedná o jaro. Jak na tebe jaro jako na zemědělce a zároveň básníka působí?

Jaro mě každý rok znovu a znovu, tedy opakovaně přesvědčuje, a každý rok mně dává přesvědčivou zprávu, že svět je tím místem, na kterém je přinejmenším příjemné, opravdu velmi příjemné pobývat - alespoň na chvíličku. Jaro v Ráji.

-Které roční období máš nejraději a proč?

Léto – čas plodů. A okáčů bojínkových. A žní.

-Píšeš i básničky v polích a lukách? Viz Šrámek: „Chtěl bych tě potkati v lukách ...“

Ne, ale občas ve mně pole a luka vyvolávají ozvěny – něčeho známého, třeba přečteného. Vlčí máky. A je to strašná síla.

-Koho z českých básníků máš nejraději?

Gellner, revolta a v šestnácti letech důležité zjištění: Básníci nejsou precitlivělí pitomci, jsou to normální lidé.

-Na našich setkáních obdivuji, kolik z české poezie znáš nazpaměť. To je pozůstatek školních let nebo tě ty básně natolik zaujaly, že ses je naučil?

Gellnera a Tomana jsem si tak zamiloval, mám je vlastně oba stejně rád, že mi stačila k zapamatování jejich četba, přesně - těch nejoblíbenějších básní, jiné jsem se naučil, učení bylo poměrně snadné, když je člověku, nebo alespoň to tak cítí, někdo blízký, jde to samo. Stejně je tomu tak třeba se Sedmou elegií Ortenovou.

- Chodil jsi třeba jako dítě školou povinné recitovat básně?

Snad ani ne. Ne. Určitě jsem se tomu vyhýbal.

-A co ti říká současná česká nebo i světová poezie?

Už čtu málo. Krchovský? To ano, d'ábelsky skvělá poezie, nikoli božsky. A pak mne oslovila Věra Kopecká, život plně žitý.

Musím tu ještě vzpomenout Skácela, v posledních pěti letech mně objeveného, to je nejčistší křišťál, pohádkově čistý, božsky skvělá poezie.

-Co říkáš současnému dění u nás? Víš, že jsi byl na besedě s ekonomem Tomášem Sedláčkem. Co sis z tého akce odnesl?

Největší moudrostí je přeci mlčení, možná by nám všem prospělo, půl roku úplně mlčet. Tomáš Sedláček? Živá voda pro umírající svět naší doby. Takovým lidem fandím, byť nemusíme být ve vidění mnoha věcí na stejné vlně. - Vždy mne velmi oslovovali lidé s charakterem a intelektem desetkrát větším než je ten můj.

-Máš i určité řekněme křesťanské kořeny, které ovlivňují tvůj život a tvorbu?

Jsem špatný či vlažný křesťan s mnoha hříchy, Boha mám rád, snad mi odpustí.

- Co pro tebe znamená život na vesnici? Dokázal bys žít ve velkém městě, třeba v Praze? A co rodina a takové ty hodnoty, které se dnes moc nenosí?

Určitě bych dokázal žít ve městě. Ty chrámy, ty hospody, parky, sportovní stadiony, ten strhující rytmus, o víkendu úprk na vesnici a nadávky na ty přiblblý smradlavý Jézadáky. Mým domovem je ovšem vesnice, v polích chrám Boží oblohy a denní mše vod, větrů, skřivanů, štiplavého prachu a žňového potu.

Rodina? Určitě. To je základ, dobré společnosti. Bohužel, stále méně nás tu stavbu ustojí, nepřátel je mnoho, a jsou zákešní. Jsem stále na bitevním poli.

(rozmlouval Václav Franc)

VÁCLAV TESLÍK : NÁŠ ÚDĚL

"Takový nákup státní půdy je pouhá spekulace," říká první. "Spekulace je normální obchod," povídá druhý. "Pánové to záleží na tom, co máte na mysli. Když spekulace slouží jedinci i celku, to, řekl bych, je správné. A tím jste odhaleni." Třetí dosvědčí.

.....
Ta naše snaha, věčná úmorná na křižovatkách cest, pozměnit směrovky a značky v jistotu. Vždyť všechny vedou tam, a vedou právě tam, kde v touze snažení se pozná pán i kmán. Že pán se trochu plete, kmán na chvíli je pánem, i pán se někdy plete, až pletou si ho s kmánem. To lidské snažení je často pošetilé, a štěstí pochybné oklamalo i pány, a štěstí s půvabem se směje spolu s kmány, a zase naopak. Jen nebuď přehorlivě smělý ve svém soudu, dobře to znám, já byl jsem samá smělost a stal se ze mě blbec.

Ne ovšem s tím, že bych se vždy tak mýlil, jenom jsem nedoznal, že co člověk to chyby, a že se často ve svém sobectví tak rochníme, a že se nám v něm líbí, žel hlupáci jen o tom nevíme. A pak si chtějme rozumět.

Tot' úděl náš, náš úděl strastiplný, náš úděl smutný a tak trochu k smíchu, a přece pár, je tu pár spravedlivých, jsou solí země, je to stará věc. Jen o ní jaksí možná málo ví – dav přehorlivý. - A spravedliví, obětaví žijí, žijí si po svém, a nám je to k vzteku, a tak je občas trošku mordujem a trošku střílíme si z nich, a po nich, do nich střílíme, nebo si aspoň v houfu zakřičíme: Hanba! Anebo uslintaně zaječíme: Hanba zrádcům! Anebo řveme: Smrt! V písmu zní: Ukřižuj.

A je to vlastně jenom spekulace, a je to často obyčejný handl, a je tu vlastně obyčejný kalkul, a je to vlastně trapná spekulace, neb očí nevidí a uší neslyší, a srdce v tuku nechce dobře bít.

POEZIE VÁCLAVA TESLÍKA

BDÍM - struna napnutá,
té dotýkáš se jemně.
Zním - stín na prstu tvém,
tys stínem bdělým ve mně.

Dva sobě vzdálení,
- jak prst od struny je.
Se srdcem na dosah
pomalu dozním

MILUJI

Miluji, velmi, vášnivě
tebe - a pestré léto,
jak dětský pohled na nivě
u řeky země této.

Miluji kroky, které se
kolem té řeky stáčí
s pohledem - k čemu upře se?
Sen mívá oči, smáčí ...

Miluji pohled do dálky,
až tam - tě, milá, vidím.
Tancuješ mezi oharky
máků, když snem se šidím.

Miluji boky, kterými
mne vábíš - to i přes to,
že stáváme se starými,
má, milá, polní cesto!

SVLÉKNI SE, vodo, svlékni už!
Mám žízeň po tvém těle.
Mám žízeň velkou jako muž,
chci své polibky smělé

vtisknouti do tvých peřejí,
jež o skálu se tříští
- jak první láska. Nepřeji
si víc než s vlnou příští

překonat němé překážky,
ostré i tvrdé příliš,
horké rty, krev i narážky.
V proudech volám: Co šlíš?!

Unášíš! Chceš mne? Utonout
smím na chvíličku v tobě.
Svíráš můj neklid, každý kout
můj cítíš nyní v sobě.

MOMENTKY ZE SAMOTY

Zlata ZÁKOUTSKÁ

Hájovna, obydli v lese pod skalou, byla domovem mladé rodiny. 2 dospělí a dítě. Všechno živé se stalo kamarádem nejen z nutnosti a nezbytnosti. Láska a vztah k přírodě byl prvořadý. Auto – vzácná víkendová podívaná.

Kamarády čtyřleté holčičky byli koně, psi, krávy, ovce, kozy, srnky a mufloni. Nepřítelem – káně a liška, odnášející jejich bílé slepice, a divočáci, kteří rozryli kus zahrady a sklídili jejich brambory a mrkev. Auto bylo přítel i nepřítel. Bála se rychlosti, zvuků a klakson ji lekal. Nebála se řidičů. Většinou to byl některý z chalupířů, propojený v myslí dítěte nějakým pamlskem či drobným dárkem. Babička občas přijela na krátkou návštěvu, chodily spolu do lesa, povídaly si, zpívaly. Byly to vzácné a milé chvíle pro obě.

„Nesmíš vybíhat na cestu bez rozhlédnutí!“ nutila ji babička k opatrnosti. Vysvětlovala, že ze zatačky mezi skalami může vyrazit auto. Není ho slyšet, skály a stromy tlumí zvuk.

„Rozumíš, najednou tě překvapí a zajede tě. Šofér nemůže na místě zastavit, ani kdyby chtěl!“

„To není šofér, ale strejda Vašek, Láďa nebo Honza,“ našpulila malá rozzlobeně pusou, „a vůbec, je tu zákaz ježdění.“

„Pochop to, holčičko, i když tě zná, nedokáže hned zastavit. A cizí tady občas projedou i přes zákaz, vždyť to víš!“

Volila jednoduchá slova, aby citlivé a důvěřivé dítě z lesa pochopilo. Nebezpečí z ne zkušenosti a neznalosti je velké. Verunka má mezery v informovanosti o světě. Co je např. Běžné pro dítě z města, je pro ni novota, zážitek a událost.

Usmála se drobné vzpomínce. Nedávno přinesla vnučce kus uhlí. Našla ho cestou k vlaku. Každá návštěva je vykoupena asi pětikilmetrovým putováním okolo rybníků, skalami a lesy. Vlak ani autobus v místě není, jen členitý terén a příroda.

Uhel dala vnučce s otázkou – co to je? Verunka ho obracela v baculatých ručkách na všechny strany. Divila se černým prstíkům a nakonec prohlásila, že je to „nákej špinavej kámen.“

Všichni se zasmáli a táta udělal minipřednášku, jak se uhlí hluboko pod zemí dobývá, vyvází ven a slouží lidem k topení v kamnech. V hájence se topí odpadem z lesa, klestím a šiškami.

Zajímalo ji to, ale zas ne tak moc. Podívala se, jak černý kámen hoří. Přijala jednu běžnou životní informaci o něco později než děti z vesnice a města.

Babička s Verčou pokračovaly ve své nedělní procházce. Povídaly si a smály se. Malá se zastavila. V písku na cestě zahlédla stříbro. Poznala třpytivé břicho slepýše. Kamarád, ale nehýbá se. Tělíčko hádka bylo vmáčkklé do písku vzorkem pneumatiky. Teď se zaleskly tváře děvčátka, ale slzami.

„Odporný vandalové, hnusáci!“ ... odposlouchaná slova neodpovídala věku. Hladila ploské tělíčko a odnášela je na kraj lesa. Trhala jemnou lesní travu a kytičky až pod nimi slepýš nadobro zmizel.

Babička pohotově využila situaci k výchovným cílům: „Vidíš, musíš být opatrná. Takhle bys byla placatá, kdyby tě přejelo auto. Stačilo by jedno, jediné, které by tu náhodou jelo.“

Malá se zarazila, popotáhla nosem a rozmazala si pěstičkou poslední slzy. Přemýšlela. Hluboce a nerušeně.

Žena se v duchu zaradovala – Verunka zřejmě pochopila.

Děvčátko zvedlo obličej poznamenaný nedávnou prací hrobníka a pomalu se zeptalo: „... a babičko ... odtáhli byste mě taky na stranu a posypali kytičkama?“

Zastrašovací výchovný manévr se asi minul účinkem.

CESTA KE SVĚTOVÉMU TITULU

Ilona PLUHAŘOVÁ

„Né!“ protestoval jsem, ale jako vždy marně. „Máma musí na služební cestu,“ prohlásil táta. Moje ruka instinktivně vyrazila kupředu, ale ségra byla o zlomek vteřiny rychlejší. Shrábla všechny kousky bábovky, co nám zbyly po návštěvě, a vypařila se. „To zas bude fuška!“ zaúpěl jsem v duchu. Doufám, že objevím některou ze ségriných zásobních skrýší co nejdřív, abych se trochu prospal. Zítřek bude připomínat vojenské cvičení. Při pohledu na nadšení v tátových očích se mi přitížilo. „Uvažme si bezva dlabanec,“ obrátil se k mámě, když u mne ani u ségry nenašel očekávanou odezvu.

Při prohrabávání ségrina prádelníku jsem si vybavil tátův poslední kulinářský zázrak. „Budeme mít americké brambory s asijskou směsí!“ sdělil nám tehdy. V rámci získání přírodních surovin jsme během dopoledne přeházeli několik hromad brambor ve třech obchodácích. U posledního hlízového masivu ségra kapitulovala. Já vydržel! Díky tátovi jsem se už dokonce nominoval na mistrovství republiky v kulturistice. Padnul jsem ale u devadesátýho devátýho ze sta atakovaných mrazáků, kde dnes lidstvo pohřbívá zahubenou drůbež. Tady našťestí bodovala ségra. Odjakživa má namrzlý kabely do mozku, tak pro ni pobyt ve snížených teplotách neznamená žádný výkyv z normálu.

Doma jsme byli po hodinové přednášce o efektivním zacházení s kuchyňskou škrabkou vyhozeni z kuchyně. Hlava rodiny se strašně rozčílila, že odmlouvám, a předčasně nás vyautovala z účasti v zápase o dnešní přežití. „Seš magor!“ pustila se do mě ségra. „Zase nakrmíme leda popelnici, když tatouš v kuchyni pustí kořen.“ – „Ani jsem nehles,“ bránil jsem se, „to rebeluje můj žaludek. Už je půl třetí.“ – „I tak seš magor,“ trvala ségra na svém, „proto naválíš něco ze zásob!“ Jen velmi nerad jsem se šábnul o pár syrových tyček. Našťestí jsme je stlačili dřív, než se bytem začal šířit příšerný smrad. „Jsou to brambory,“ zkoušeli jsme hádat, „nebo se posmrtně rozložil ten nebohý kur domácí během nekonečného utrpení v papiňáku?“ – „Už nikdy kdákavé opeřence!“ nařídil mi pud sebezáchovy a milosrdně usmrtil hlad v mém žaludku.

„Oběděd!“ ozvalo se něco po páté z kuchyně. Se zauzlovanými čuchometry jsme vyrazili k domácí výkrmně a ségra po cestě ode dveří ke stolu vydatně šplíchala mámin parfém. Přistála před námi hromada škrobového bláta. „Říkals,“ protestovala ségra dotčeně, „že budou americký brambory!“ Rodinný vůdce na ni vrhnul svůj typický nechápavý pohled. „Vždyť jo!“ konstatoval a pleskl trochu toho bramborového skorobetonu i sobě na talíř. „Tohle fakt nejsou americký brambory,“ podpořil jsem výjimečně ségrin názor. Zatvářil se jako naučnej slovník a vyčítavě se otázel: „Kdo z vás ví,“ odmlčel se významně, „odkud se k nám, do Evropy, dostaly brambory?“ – „Z Ameriky,“ vyhrkla naše velešprtka! „Správně,“ řekl nám otec jako miminům, „která právě udělala zázrak do nočníku,“ takže máme,“ zdůraznil poslední slovo, „americké brambory!“ Jako jeden muž jsme odstrčili talíře s reinkarnovanými plodinami jihoamerického kontinentu. Kdysi jsem četl, že když brambory dorazily do Čech, lidi si nevšimli nahnědlých šíšek pod zemí a otrávilí se jejich bobulemi. Že by dnes tátovou rukou došly zaslouženého trestu? Na maso jsme ani po celodenním půstu neměli odvahu. „Válku na vás, bando!“ zařval náš živitel po vzoru dědečka. Při představě vojenské konzervy, nejlépe masové, se můj přeprázdňý žaludek zalvil žalem. „Asijská kuchyně je zdravá,“ nepřestával nám vnucovat svou šlichtu, „maso jsem uvařil podle zanzibarského receptu.“ – „Zanzibar je ale v Africe,“ podotkl jsem rychle, aby drahá sourozenkyně neměla zase navrch. „Ven!“ explodoval táta jako vždy. A večere za trest nebude!“ Vzhledem k tomu, že Zanzibar leží v oblasti, kde se doposud nepodařilo vymýtit hladomor, dokážu při své inteligenci dost dobře pochopit fiasko tátova receptu. Ačkoliv nás otec vyhodil, zapíchli jsme paty na prahu dveří a hypnoticky našeho zploditele sledovali. Chvilí zamyšleně zíral do talíře, pak jako pokaždé praštil lžící o stůl a ve frekvenci řevu tygra násilně nuceného k vegetariánství zahřímal: „Přešla mě z vás chuť!“ Následovalo ohlušující ticho. „Zase si ani nedloub,“ zakňourala ségra, když jsme se vydali na ústup.

Potmě šátrám šupletem pokračovatelky našeho rodu po přeslici a hledám něco jedlého. Hlavně košíčky podprsének skrývají nečekané poklady. V mých spárech uvízl bonbon a jedna oplatka. „Au!“ vyjekl jsem a můj vztek žhnul víc než kloubky na rukou. „Zloději,“ vykřikla ségra, „koukej vrátit, cos čmajznul.“ Připravila mě sice o oplatku, ale bonbon v mých slipech neodhalila.

Ráno se vstávalo s prvním kokrhajícím prostředkem hromadné dopravy. „Bude zeleninová polévka!“ oznámil nám táta. V obchodáku jsme proto vyrazili do mraveniště Ovoce - zelenina.

Přebírání paprik, rajčat a jiných bobulovin mi však znesnadňovaly červené rukavice po dědově pradědovi. Natáhl jsem je na své vypracované tlapy, pamětliv strastí minulé polární výpravy. Chtěl jsem si palčáky odložit na některou z okolních beden, ale táta mi to nedovolil. Stály prý tenkrát přes deset krejcarů. A co kdyby si je někdo spletl s pytlíky na mikulášskou nadílku? Když jsem tedy jak lachtan, za poutivého střídání levého a pravého bicepsu, přeházel kolem padesáti přepravek vitamínových zdrojů, byl náčelník rodiny spokojen. Ač splaven více než z tréninku, spokojeně jsem si představoval blyštivou trofej za nějaké super umístění.

„Dám bábovku,“ nabídla mi ségra velkoryse, „když dneska budeš držet zobák.“ Nadšeně jsem přikývl. Ve snaze, zkrátit tradiční hladovku na minimum, jsme uchvácené extrasuroviny krájeli jako o život. Ségra byla plná optimismu: „Dneska to bude dobrý, na zelenině se nedá nic zkazit.“ Byl jsem však starší a zkušenější. Proto v celku pesimistický. Krájeli jsme však a krájeli. Táta s námi byl výjimečně spokojený. Poslal nás dokonce za odměnu na televizi, ale dlouho jsme se odmítali vzdát z potravinové základny. K naší smůle dávali film Křídýlko nebo stehýnko?, a tak jsme podlehli.

„Oběd!“ ozvalo se v obvyklém večerním čase. Dal jsem talíře a ségra postavila na stůl obrovský hrnec. „To nebude polívka?“ divila se při pohledu pod pokličku. „Asi máme párky,“ usoudil jsem podle mastné tekutiny v nádobě. Rozhlížíme se kolem, ale očekávané uzeniny nikde. Tu se táta vrací s prázdným odpadkovým košem. „Tak si naberte,“ pobízí nás vesele, „ať vám nevystydne polívka.“ – „Kde je?“ zeptala se ségra, tušíc neblahý vývoj dalších událostí. „Přece tady, v hrnci,“ nechápal otec naši nechápavost. „A kde je zelenina?“ vyzvídal jsem hladově. „Vyhodil jsem ji,“ pronesl otec. „Cože?!“ zaznělo nám z úst stereo. „No, vyhodil,“ nenechal se rozhodit, „nejdřív jsem ji vyvařil a zbytek už není potřeba. Vývar obsahuje ty nejlepší živiny.“ – „Četl jsem to v čínské kuchařce,“ dodal sebevědomě při pohledu na naše zhrzené obličeje. Nakonec jsme přece jen zasedli ke stolu a polykali tu údajně zdravou, chuťově mdlou břečku. Obědová večeře však přece jen skončila happyendem. Šéfkuchař zapomněl do svého dnešního menu nastroumat chleba, čímž zmíněná podivnost nestačila klasicky zešlichtovatět. Cílová varianta se nám nakonec nezdála tak příšerná a s chutí jsme přežvýkávali okoralé krajíce.

Jelikož jsem ve vývinu a ke všemu mám před sebou důležité závody, dělám jsem si o něco později laskominy na ségrin bonbón. Z úhledného balíčku se však namísto pošimrání chuťových buněk vyklubal neviditelný přítel žen a dívek pro intimní dny. Alespoň tak to nedávno hlásala jedna reklama. Fakt pech! Žebralem jsem proto u ségry o bábovku. Oproti předchozím čestným slovům namoudušným mi nakrkla. Zrádkyně! Prý za ty rozházený spodřáry.

Abych zahnal touhu po jídle, vymyslím, co dám komu k Vánocům. U mámy je to jasný, dostane zase dva parfémy. Ségre koupím leda náhubek pro psa, aby mi vždycky všechno nezhltila. U táty ještě váhám ...

Jako skoro dospělý chlap zároveň dumám nad tím, jak utnout cyklicky se opakující domácí hladové pogromy. A najednou mi svitlo! Tátovi vnutíme k Vánocům úpis do kurzu vaření. Jak ale přežít dobu, než se z něj vylíhne kuchtík, jehož výtvořiny nebudou vzývat u konzumentů fyzická či psychická muka?

Řešení se nabídlo brzy. Na kulturistickém mistrovství jsem ke svému uspokojení zazářil a k nejlesklejšímu poháru patřila i supercena. Vyhrál jsem rodinný pobyt v jednom z nejvyhlášenějších labužnických rájů. Vždy jednou v měsíci, po dobu jednoho roku.

Poprvé jsme vyrazili bez mámy, musela zase pryč kvůli práci. Na zastávce nás čekalo slavnostně naleštěné magistrátní vozidlo značky Trabant s brýlatým primátorem nedalekého statutárního města. S poctami Supermana jsem byl i se svými průvodci odvezen stromovou alejí před náš víkendový domov. Stáli tu snad všichni místní obyvatelé a několik zástupců zdejšího hotelu. Ostatní už za okny čechrali prostřený stůl. Mému pohledu neuniklo ani několik nákladních vozů s nejrůznějšími paletami. Bude o nás výborně postaráno. I tátův neklidný kukuč se nakonec rozzářil. „Koukejte,“ ukazoval nadšeně na jeden z transparentů, s nimiž nás přišli uvítat srdeční hostitelé. Naše pohledy sklouzly po dráze tátova ukazováčku. Na jejím konci se skvěl umně vyvedený nápis: „Co si uvaříš, to si také sníš! Vítá Vás penzion Řehečská slepice!“